Р Е Ш Е Н И Е
№ 2836

гр. София, 28.04.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **XV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 04.04.2014 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Красимира Милачкова
ЧЛЕНОВЕ: Мартин Аврамов
Деница Митрова

при участието на секретаря Ванюша Стоилова и при участието на прокурора Ст.Димитров, като разгледа дело номер **1468** по описа за **2014** година докладвано от съдия Деница Митрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по повод на касационна жалба с вх. № 3967 от 11.02.2014 г. по описа на Административен съд – София град и вх. № 59112 от 27.12.2013 г. по описа на Софийски районен съд, подадена от Специализирана болница за активно лечение (СБАЛ) [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], представлявано от управителя д – р Ц. Д. Д. чрез адв. П. Ч. от САК, със съдебен адрес [населено място], [улица], вх. 2, ет.1, ап. 31 срещу решение (без номер) от 11.12.2013 г. по НАХД № 237/2013 г. по описа на СРС, НК, 114 - ти състав, с което е изменено наказателно постановление (НП) № РД 13 – 738 от 12.11.2012 г., издадено от директора на Столичната здравноосигурителна каса, с което на касатора е наложено на основание чл. 105з, ал.2 от Закона за здравното осигуряване (ЗЗО)във връзка с чл. 105а, ал. 3 от ЗЗО административно наказание „имуществена санкция” в размер на 300 лева, като същият е намален на 200 лева.

В касационната жалба се твърди, че решението на СРС е постановено при нарушение на материалния закон и необоснованост, поради което се иска да бъде отменено. В хода на касационното производство, СБАЛ [фирма] – редовно призован, се представлява от адв. Ч., който поддържа жалбата и предлага същата да бъде уважена

по изложените в нея съображения.
Ответникът Столична здравноосигурителна каса, редовно призован, не се представлява.
Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност на жалбата и счита, че решението на СРС е неправилно и незаконосъобразно.
Административен съд София – град, 15 – ти касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение, съобрази доводите и становищата на страните, и обсъди както наведените касационния основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна: На 03.10.2012 г. е съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 480/03.10.2012 г. от актосъставителя Г. С. Г., на длъжност финансов инспектор, сектор „Финансов контрол", отдел „Контрол на медицинските дейности" при СЗОК, в присъствието на свидетеля д-р Зария П. П.. В АУАН при описание на нарушението е посочено, че при извършена проверка на СБАЛ [фирма] с адрес [населено място], район В., [улица] от 27.09.2012 г., е констатирано, че са нарушени условията и реда за оказване на болнична медицинска помощ (БМП) при осъществената хоспитализация на ЗЗОЛ Р. Т. Г. в СБАЛ [фирма]. Р. Г. е заплатила на СБАЛ [фирма] сума в общ размер на 4290. 00 лв за доплащане на поставената колянна става (3020.00 лв), потребителска такса (37.80 лв) и дейности, непокрити от НЗОК (1242.20 лв). При изискване от лечебното заведение не е представен документ, който да потвърди, че ЗЗОЛ Р. Г. желае да ползва други платени медицински и немедицински дейности, извън алгоритъма на клиничната пътека.
На основание посочения АУАН № 480/03.10.2012 г. е издадено и оспореното наказателно постановление (НП) № РД 13-738/12.11.2012 г., издадено от Директора на Столична здравноосигурителна каса (СЗОК), с което на жалбоподателя се налага на основание чл. 53 от Закона за административните нарушения (ЗАНН) и наказания, чл. 105 з, ал. 2 от Закона за здравното осигуряване (ЗЗО) във вр. с чл. 105 а, ал. 3 от ЗЗО имуществена санкция в размер на 300,00/триста/лева.
На базата на събраните в хода на въззивното производство писмени и гласни доказателства, съдът е приел, че е налице извършено административно нарушение, за което е санкциониран касатора. Подробно предходната инстанция е обсъдила относимите по спора норми, както и че в АУАН и от разпита на актосъставителя Г. Г., се установява, че елемент от добрата медицинска практика е след подобна оперативна интервенция пациентът да бъде изправен от болничното легло и раздвижен, но не и че въпросното раздвижване е свързано с предоставянето на рехабилитация и физиотерапия, така като твърди наказаното лице.
Районният съд е намалил наложената санкция от 300,00 лева на 200, 00 лева, какъвто е предвидения в чл. 105з, ал.2 във връзка с чл. 105а, ал. 3 от ЗЗО размер.
Касационната жалба, подадена от СБАЛ [фирма] е допустима, предвид обстоятелствата, че е подадена от активно легитимирано лице в законоустановения 14 – дневен срок от съобщаването му на обжалваното съдебно решение.
Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал.2 от АПК и въз основа на фактите, установени от въззивния съд, съгласно чл. 220 от АПК, петнадесети касационен състав на Административен съд София – град намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и в съответствие с материалния закон.
Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.
За да постанови атакуваното съдебно решение, СРС в цялост е установил

фактическата обстановка, което потвърждава фактите и констатациите на административния орган в проведеното административно наказателно производство. Правилни са мотивите на СРС, с които е приел, че АУАН и издаденото въз основа на него НП се съдържат всички изискуеми съгласно чл. 42 ЗАНН реквизити: посочени са фактическите обстоятелства, при които е извършено нарушението, отразено е кои нормативни правила са нарушени. В съответствие с изискването на чл. 42, т. 5 ЗАНН изчерпателно и прецизно е посочена законовата разпоредба, която е нарушена.

Въз основа на доказателствения материал по делото се установява, че издаденото въз основа на цитирания АУАН наказателно постановление отговаря на изискванията на чл. 52-58 ЗАНН.

Противно на твърденията на касатора, районният съд правилно е обсъдил относимата правна уредба към установената фактическа обстановка. Правилен е изводът на въззивната инстанция,че е спазено частично визираното в чл. 30, т. 5 от НПДМД 2012 г. разпореждане да не се изисква заплащане или доплащане от осигуреното лице за дейност, която според договора се заплаща изцяло от НЗОК, с изключение на консумативи за определени КП, в които изрично е посочено, тъй като за поставената тазобедрена ендопротеза в размер на 4100.00лв. НЗОК е заплатила 1080.00 лв., съгласно Договор № РД-НС-01-3 от 30.12.2011 г. , което обосновава и доплащането от ЗЗОЛ Р. Г. в размер на 3020.00лв, но не обосновава заплащането от пациентката на физиотерапия и рехабилитация. Споделят се доводите, че са налице нарушенията на чл. 1, ал. 1, т. 16 и чл. 7 от Приложение № 2Б към чл. 2 от Постановление №366/27.12.2011 г. Съгласно на чл. 1, ал. 1, т. 16 от Приложение № 2Б към чл. 2 от Постановление №366/27.12.2011 г, НЗОК заплаща договорената и извършена дейност от изпълнителите на БМП, съгласно Наредба № 40 от 2004 г. за определяне на основния пакет от здравни дейности, гарантирани от бюджета на НЗОК, както следва: б) медицински дейности по клинични пътеки и услуги, включващи професионални грижи и диетично хранене, предоставени на пациентите по време на тяхната хоспитализация . Съгласно чл. 7 от Приложение № 2Б към чл. 2 от Постановление №366/27.12.2011 г., НЗОК заплаща за периода на хоспитализация само една КП на един пациент за комплексно лечение на основно заболяване, придружаващи заболявания и усложнения. В допълнение може да се посочи и че в диагностично-лечебния алгоритъм на КП (т.2) е записано, че при достатъчно стабилизиране на пациента, той се извежда в съответната клиника или отделение, където остава до изпълняването на критериите за окончателно изписване. В клиниката/отделението се осъществяват необходимите лечебни дейности, произтичащи от добрата медицинска практика. Не на последно място, видно от събраните по делото доказателствени материали, пациентката Р. Г. не е подписала изискуемата декларация за разходите, от което следва, че не е уведомена, че трябва да заплати визираните в НП услуги на стойност 1242,20 лв., а именно: храна; болнично пране и гладене; физиотерапия и рехабилитация; хотелски услуги, в т.ч. телефон, телевизор, интернет; административни и финансови услуги .

С оглед изложените съображения касационният състав намира, че оспореното решение на въззивния съд е законосъобразно и следва да бъде оставено в сила.

Мотивиран така и на основание чл. 221, ал. 2, предложение 1 от АПК, Административен съд София – град, Петнадесети касационен състав,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 11.12.2013 г. по НАХД № 237/2013 г. по описа на СРС, НК, 114-ти състав.
Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЧЛЕНОВЕ: 1. 2.